

Hồi Thứ Ba Mười Sáu

ĐẠI NÁO HOÀNG CUNG PHIÊN QUỐC

Dưới chân Ky Mộc Sơn, dân chúng ai cũng quỳ xuống cầu xin thần thánh không nổi giận trừng phạt bá tánh trong vùng.

Thật là một chuyện hy hữu...

Ky Mộc Sơn là nơi Thánh địa, oai phong như vậy mà chỉ qua một đêm đã bị sập đổ gần một nửa.

Còn Tiểu Tà và đồng bọn thì sao?

Tiểu Tà kéo một đầu pho tượng chạy khắp nơi phá phách. Còn A Tam, A Tứ thì núp vào một hang đá, bị đất cát lấp đầy. Cũng may, không bị thương tích gì.

Biến cố này nếu ai không bình tĩnh đối phó có lẽ đã bị cát đá đè nát thân rồi.

Tiểu Tà tìm gặp lại A Tam, A Tứ, nói:

– Rốt cuộc chúng ta đã vượt qua cơn kinh thiên động địa này. Chúng ta phải ăn mừng mới được.

Chờ lúc trời sáng, ba người bò về chỗ cũ, xem lại quang cảnh nơi đó. Sơn phong bị sập phân nửa, huyết động bị đá đất lấp đầy, và ép chết không ít Hắc y sát thủ.

Tiểu Tà quan sát một hồi, nói:

– Xem chừng bọn chúng ngoài một số tử nạn, số còn lại đã trốn hết rồi.

A Tam nói:

– Chúng ta tuy thoát hiểm nhưng sợi dây trên lưng anh vẫn còn, chưa thể gỡ ra.

Tiểu Tà giật giật sợi dây, nói:

– Vậy mới nói hòa thượng chạy rồi mà chùa miếu đâu có chạy theo. Nhưng không sao! Sợi dây đã rời khỏi tay tượng Phật, ta quấn vào bụng chờ ngày có cơ hội sẽ tháo nó ra.

A Tứ đề nghị:

– Hãy trở vào Phật điện xem bên trong có gì lạ không?

Tiểu Tà gật đầu:

– Cọp đã sấy chuồng thì đi tìm bắt dê.

Ba người mò vào Phật điện.

Hàng trăm ngàn tượng Phật lớn nhỏ, ngã nghiêng, nứt mẻ, vỡ nát.

Tiểu Tà suy đoán:

– Chúng nó dùng đèn dầu thấp sáng, nhất định còn chứa nhiều dầu. Chúng ta sẽ tìm số dầu đó dùng làm đồ dẫn hỏa, thiêu hủy sào huyệt.

Cuối cùng, Tiểu Tà, A Tam, A Tứ đã tìm ra nhiều vật phát hỏa, bỏ vào huyệt động, đốt lên.

Mục đích Tiểu Tà đốt sập huyệt động là để bọn chúng không còn chỗ nương tựa.

Làm xong mọi việc, ba người dắt nhau xuống núi.

A Tam thấy sợi dây quấn quanh lưng Tiểu Tà, cười:

– Ngày xưa Tôn Ngộ Không bị đày xuống Ngũ Hành Sơn, bây giờ Tiểu Tà Bang chủ bị dây siết bụng.

Tiểu Tà cười khổ sở:

– Sợi dây ác nghiệt thật. Mỗi lần cử động mạnh lại siết vào người đau nhói. Không biết đến lúc nào nó siết chết ta đây nữa?

A Tứ nói:

– Như vậy phải sánh sợi dây với chiếc mũ kim cô của Tôn Ngộ Không mới đúng. Mũ kim cô thì Tam Tạng niệm chú nó mới siết, còn dây thắt lưng của Tiểu Tà Bang chủ thì khi cử động mạnh lại bị xiết.

Tiểu Tà rút cuộc cũng thấy mình đang được tự do, trước mắt một vùng bình nguyên rộng lớn, bầu trời quang đãng mênh mông, khiến hấn không sao nhịn nổi hứng thú, hú lên một tiếng làm chấn động cả đất trời.

Tiếng hú lan tỏa khắp vùng, bá tánh đều nghe rõ.

Trăm ngàn vạn con mắt đều đổ dồn về hướng Ky Mộc Sơn đang có ba bóng đen đi xuống.

Ai cũng nghĩ Ky Mộc Sơn đổ chính là do ba vị thiên thần này nổi giận.

Tiếng hú vừa rồi phát ra đối với bá tánh là một uy phong, một biểu hiện giận dữ của thần linh.

Chỉ chốc lát, dân chúng bị kích động kéo nhau đến chân núi quỳ xuống để chiêm bái thần linh.

Ai nấy miệng há hốc, hô lớn:

– Đa Đảo! Đa Đảo!...

Tiểu Tà thấy vậy kinh hãi:

– Nguy rồi! Chúng ta đập bể tượng Phật, chọc giận dân chúng nơi đây. Họ đón đường chúng ta để phản đối đấy.

Ba người dừng lại, không dám tiếp tục xuống núi.

A Tam buồn bã:

– Ô kìa! Dân chúng quá đông. Họ chỉ cần mỗi người cắn chúng ta một miếng

thì thể xác chắc không còn.

A Tứ bàn:

– Chúng ta quẹo sang đường khác mà đi vậy.

Tiểu Tà trợn mắt:

– Quẹo đường nào? Người không thấy họ bao vây khắp chân núi sao?

A Tứ nói:

– Nhưng nếu chậm trễ bọn họ nhào lên đây thì còn tránh đi đâu?

Tiếng hò hét của dân chúng mỗi lúc mỗi rền vang như sấm dậy:

– Đa Đảo! Đa Đảo!

A Tam cau mày:

– Mặc kệ họ! Gặp một người giết một người, sau rút về sơn động từ từ tìm cách mở sợi dây ra rồi tính tiếp.

Ba người đứng ngay tại chỗ, chuẩn bị đối phó. Nhưng quan sát một lúc, không thấy dân chúng có hành động gì, mà chỉ thấy quỳ lạy, chiêm bái.

Tiểu Tà nghi ngờ:

– Không lẽ họ đang lạy chúng ta?

A Tam nói:

– Không chừng họ đang lạy thần?

A Tứ nói:

– Chuyện đó đương nhiên rồi. Phật điện không phải nằm tại trong núi này sao?

Tiểu Tà nói:

– Các người thấy đó, dân chúng quỳ lạy lâu như vậy là tỏ ý rất thành tâm. Không lẽ họ cho chúng ta là thần sao?

Nhìn thấy trong đám quần chúng lại có cả những người ăn mặc theo kiểu hòa thượng cũng quỳ lạy, A Tam reo lên:

– Đúng rồi! Bọn họ tưởng chúng ta là thần đấy.

Tiểu Tà khoái chí, có vẻ tự tin, đưa tay lên hướng về phía dân chúng giống như đang phổ độ chúng sanh, hô lớn:

– Đa Đảo! Đa Đảo!

Dân chúng nghe được tiếng la của Tiểu Tà càng thêm phấn khởi với ý nghĩ “thiên thần” đã hồi đáp lời cầu xin, lập tức la to:

– Đa Đảo! Đa Đảo!

Tiểu Tà thấy vậy đắc ý, cười:

– Ha... Ha...! Ai nói ta không phải là thần linh? Một lần ta hô lên vạn người hưởng ứng mà! Đi! Chúng ta xuống núi!

Tiểu Tà dẫn A Tam, A Tứ chạy xuống núi.

Dân chúng thấy như nhận được một vinh dự từ cõi thiêng liêng, hô vang lên:

– Đa Đảo! Đa Đảo!

Sắp gặp được thần linh rồi, vinh hạnh biết chừng nào? Dân chúng mỗi lúc tập trung một đông, xô đẩy nhau hướng về bọn Tiểu Tà.

Cả một buổi sáng, họ đã bỏ hết mọi công chuyện để đón thần linh đến viếng. Dù cho hoàng tử đến thăm chưa chắc bá tánh đã nhiệt tình như vậy.

Ba người chạy đến gần, dân chúng trông thấy rõ hình dáng, ai cũng cảm giác bất ngờ:

– Là người Trung Nguyên sao?

Nhưng họ đã nhận ra trên thân Tiểu Tà có quấn một sợi dây đỏ, vậy không phải thần Đa Đảo thì còn là ai nữa?

Mọi người đồng hô vang:

– Công chúa bị nạn, thần linh làm phép mưa gió mới giải được dây này. Thật là một vị thần cứu nạn, cứu khổ.

Tiếng “Đa Đảo” lại vang lên như sấm dậy, tỏ ý khâm phục tuyệt đối.

Tiểu Tà vui cười, giơ tay lên cao, đồng thời la theo quần chúng:

– Đa Đảo! Đa Đảo!

Đúng là một mệnh lệnh đầy uy lực. Quần chúng đồng quỳ xuống chiêm bái rồi từ từ đứng lên theo Tiểu Tà, miệng không ngớt la:

– Đa Đảo! Đa Đảo!

Họ đã thừa nhận thiên thần xuất hiện thật sự.

A Tam nói:

– Tiểu Tà Bang chủ! Thì ra sợi dây đỏ của anh uy lực rất lớn.

A Tứ nói:

– Tiểu Tà Bang chủ! Anh cho em mượn đeo làm thần một lúc xem sao?

Tiểu Tà không thêm đùa giỡn với A Tam, A Tứ nữa, quay về phía dân chúng, lẩm bẩm:

– Vệ Tiên, tên hoàng tử ngu ngốc đầy tham vọng, đã đem quân đánh chiếm Bắc kinh. Để ta chiếm cung điện của hắn cho biết.

Tiểu Tà lợi dụng lòng sùng bái của quần chúng làm hậu thuẫn kích động tạo phản, vừa đi vừa hô:

– Hướng về kinh thành Phiên quốc!

Trong dân chúng, luôn cả tăng nhân, ai cũng hướng về Tiểu Tà, hai tay chấp lại, ủng hộ chỉ lệnh của thiên thần xuất thế.

A Tam, A Tứ khoái trí hợp cùng với Tiểu Tà diễn trọn vai thiên thần hạ giới.

Cả bọn oanh oanh liệt liệt tiến về hoàng cung Phiên quốc.

Không bao lâu, từ bên trong hoàng cung đã có mấy người hòa thượng cầm đao xông ra, phóng về phía Tiểu Tà, A Tam, A Tứ.

Tiểu Tà thấy vậy liền vung tay lên phát chiêu ép số hòa thượng lùi vào trong.

A Tam la lên:

– Giết chết hần! Bọn phản thù!

Tiếng nói chưa dứt đã cùng A Tứ khai triển công phu, thế như mãnh hổ.

Bọn người này không rõ ngôn ngữ Trung Nguyên, nhưng thấy bị đánh ép, nổi giận đồng loạt xông tới, không sợ chết.

Tiểu Tà mặc kệ, không để ý. Hần đã phát hiện Giáo chủ Thiên Linh giáo xâm nhập vào đám dân chúng.

Tiểu Tà vội rượt theo nhưng bị dân chúng khằng khít bên chân, không thoát đi được, đành để cho Giáo chủ chạy thoát.

Dân chúng tiếp tục kéo vào hoàng cung. Nơi hoàng cung giờ này cũng còn rất nhiều văn võ bá quan.

Tiểu Tà nhìn về bên trái thấy có xây một ngôi tháp rất cao, trên đỉnh có gắn bốn con sư tử đá rất dữ tợn. Đó chính là chỗ nhà vua thường tiếp xúc với bá tánh để giải oan mọi việc trong dân gian.

Tiểu Tà, A Tam, A Tứ dừng lại trước ngôi tháp.

Bên ngoài quần chúng hô vang:

– Đa Đảo! Đa Đảo!

Trong hoàng cung, binh sĩ canh gác rất nhiều người đã theo ra chiến trận, chỉ để lại một số ít vệ binh sai khiến mà thôi. Như vậy làm sao chống lại làn sóng dân chúng đây.

Bọn vệ binh tuy có vũ khí trong tay nhưng đối tượng lại là số đông dân chúng tràn vào khiến chúng sợ hãi bỏ binh khí chạy trốn vào trong.

Tiểu Tà khí thế không giảm sút, cứ đưa tay lên cao, nói:

– Đa Đảo! Đa Đảo!

Dân chúng tức khắc hòa theo làm rung động hoàng cung, tạo uy thế khiếp người.

Tiểu Tà tiếp tục hô:

– Lộ Tao!

Dân chúng lại sôi nổi lên tạo thành một trò chơi áp đảo, không ai tưởng tượng

nổi.

Tiểu Tà đùa đến say mê, cứ tưởng mình là vua, hét lên:

– Xông à!

Dân chúng đã đến lúc quá sôi động, lập tức tràn vào, không còn lực lượng nào có thể cản nổi.

Tiểu Tà cười hí... hí, vỗ ngực nói:

– Ta là vua! Trời sanh ta có mạng đế vương. Bất cứ đi đến đâu cũng chinh phục được thiên hạ.

A Tam nói:

– Lời xưa có nói: “Lâm nạn bất tử sẽ có đại phước”.

A Tứ tiếp:

– Tôi nghĩ nếu Vệ Tiên có trở về chắc chỉ còn có cách ra Ky Mộc Sơn ở mà thôi.

Tiểu Tà càng thêm kiêu ngạo:

– Hấn xâm chiếm thành Bắc kinh thì ta chiếm hoàng cung của hấn. Thật là công bình rồi!

Bỗng phía sau có tiếng nói vang lại:

– Có phải như vậy không?

Không biết từ lúc nào, bốn Hắc y cung nữ đã xuất hiện nơi đỉnh tháp, vừa điệu dàng, vừa thướt tha.

A Tam, A Tứ trông thấy bốn cô gái này cảm giác mất tự nhiên.

Tiểu Tà trêu chọc:

– Mấy cô đến đây làm gì? Cũng muốn tham gia vào chiêm ngưỡng thần linh sao?

Người thiếu nữ đứng bên phải lên tiếng:

– Dương Tiểu Tà! Anh thật uy phong!

– Là cô?

Tiểu Tà nhận ra giọng nói của Hắc y thiếu nữ này đã hai lần cứu hấn, lập tức thở ra một hơi khoan khoái, chậm rãi nói:

– Cô nương sắp được lên ngôi hoàng hậu nước Phiên rồi. Hãy mau lui xuống để mọi người khỏi chê ta là háo sắc!

Hắc y thiếu nữ nở một nụ cười thần bí, nói:

– Yên tâm! Nến không phải mọi người tha em đi thì làm sao em lên được nơi đây?

Tiểu Tà nói:

– Thì ra cô nương biết tiếng Trung Nguyên, thật may mắn!

Hắc y thiếu nữ nói:

– Theo tục lệ của Phiên quốc, dân chúng đã theo anh đến hoàng cung, tung hô tôn kính, tức là muốn anh tức vị tôn vương để trở thành Đa Đảo. Chúng tôi cũng là nô tỳ của anh rồi.

Tiểu Tà gật đầu đặc ý:

– Vậy thì quá tốt! Cô nương! Tôi phải làm gì nữa đây?

Hắc y thiếu nữ tiếp:

– Nếu để chúng tôi khiêng anh lên, anh không còn cách nào rời khỏi Phiên quốc.

Tiểu Tà kinh ngạc:

– Tại sao? Vệ Tiên không phải đã kéo quân sang Trung Nguyên đánh chiếm thành Bắc kinh sao?

Hắc y thiếu nữ nói:

– Phiên quốc này gồm nhiều bộ lạc. Nhất là bộ tộc Thái Sư rất mạnh. Lẽ ra Vệ Tiên chỉ là Thái Sư. Song đã ép các bộ tộc khác nhượng bộ. Chính vì thế mà dân chúng muốn tôn anh làm thiên thần Đa Đảo.

Thậm chí tôn anh lên quốc vương Đa Đảo. Chỉ cần trở thành thần Đa Đảo thì không có cách nào rời khỏi Phiên quốc rồi. Anh đã trở thành thần tượng trong niềm tin của họ.

Tiểu Tà nói:

– Bản thân tôi cũng tưởng mình hóa thân là thần Đa Đảo.

– Vậy thì anh không được rời khỏi nơi đây nữa rồi. Anh thử xem!

Tiểu Tà quay đầu qua thấy tháp đài cao hơn mười trượng, mà dưới đất dân chúng đứng bao quanh chật ních, ái ngại nói:

– Dân chúng họ không đùa giỡn chứ?

Hắc y thiếu nữ nói:

– Đây là tục lệ. Họ rất chân tình.

Tiểu Tà nhăn mặt:

– Có được sợi dây thần tiên này chưa chắc đã thuận lợi.

A Tam nói:

– Vậy thì gỡ quách sợi dây đó ra.

Tiểu Tà nói:

– Không có cách nào gỡ được. Cô nương có biết cách nào giúp ta không?

Hắc y thiếu nữ nói:

– Tôi nghĩ có một người có thể biết được chuyện này.

– Là ai?

Hắc y thiếu nữ nét mặt buồn hiu, đôi mắt nhìn xa xăm vào trong cung, thấy một số người bên trong đang xông vào, lập tức nói:

– Anh đừng hỏi người ấy là ai, tôi sẽ dẫn anh đi gặp. Anh phải lập tức cản trở dân chúng đừng xâm nhập vào cung. Họ mà bắt được hoàng hậu thì rắc rối lắm đấy.

Tiểu Tà nghe nói không dám chậm trễ, hỏi:

– Đại cô nương! Tiếng địa phương không cho phép nhập cung thì nói thế nào?

– Kì ri Cu ru!

Tiểu Tà nhú mày cười:

– Giống như gà mái đang đẻ trứng à?

Lập tức hướng về dân chúng bắt chước câu nói vừa rồi phát ra.

Dân chúng tuân theo chỉ lệnh, rút ra ngoài hô to:

– Đa Đảo! Đa Đảo!

Nhưng giữa lúc đó có một hồng y thiếu nữ xuất hiện.

Hắc y thiếu nữ nhỏ tiếng la lên:

– Nguy rồi! Hoàng hậu đã bị dẫn đến.

Tiểu Tà nói:

– Không sao! Hiện tại quốc vương đã bỏ trốn rồi mà. Hoàng hậu có đến hội diện cũng không sao.

Hắc y thiếu nữ lắc đầu:

– Quốc vương không phải bỏ trốn mà đang đem quân đi chinh phạt. Hiện nay quyền hành đều ở trong tay hoàng hậu. Nếu hoàng hậu thừa nhận thì người thực sự trở thành thần Đa Đảo.

Tiểu Tà bức bối:

– Số người này thật là ngu, tại sao bắt hoàng hậu hành động như vậy? Nếu Vệ Tiên dẫn quân trở lại có phải tôi không không được làm quốc vương sao?

Hắc y thiếu nữ trách:

– Ai bảo anh đem sinh mạng ra đùa cợt với đại sự? Bây giờ thì còn sợ gì quân binh của Vệ Tiên?

Tiểu Tà đau khổ nói:

– Những trò chơi của tôi luôn luôn tạo cho mình những thống khổ.

Hắc y thiếu nữ nói:

– Tình hình xảy ra như thế này anh vẫn còn đùa giỡn được sao?

A Tam lên tiếng:

– Có gì sợ đâu? Miễn làm thần Đa Đảo thì được rồi.

Tiểu Tà đánh nhẹ vào đầu A Tam một cái, mắng:

– Chỉ biết nói dóc! Người biết gì mà xen vào?

A Tam không dám cãi, lui ra đứng cạnh chỗ A Tứ đang vận công, chuẩn bị đối phó với mọi bất trắc.

Dân chúng thấy hoàng hậu đến tháp đài vội tránh ra chừa đường đi. Năm người hòa thượng đi theo hoàng hậu bắt đầu rẽ ra hai bên. Dân chúng đang xôn xao bỗng im bặt.

Tiểu Tà thấy vậy không biết việc gì sẽ xảy ra, quay sang Hắc y thiếu nữ, hỏi:

– Bây giờ tôi phải làm sao đây?

Hắc y thiếu nữ lắc đầu:

– Hết cách rồi! Chỉ cần hoàng hậu quỳ xuống hôn bàn tay của anh là dân chúng thỏa mãn.

Tiểu Tà thất kinh:

– Tôi là thần, có cái gì mà làm không được? Người muốn quỳ, nhưng ta sẽ không cho quỳ.

Hoàng hậu mặc y phục màu hồng, trông ra dáng một nữ vương vùng đại sa mạc, khí chất ung dung, không biết bao nhiêu tuổi nhưng da mặt trắng phau, hai làn mi cong vút làm cho lòng người cảm giác khó chịu.

Thân mình rất kiều diễm, nàng bước lên đỉnh tháp nhìn Tiểu Tà, trông rõ là một đứa tiểu hài nhưng làm vẻ uy nghiêm không thích hợp.

Tâm tình hoàng hậu có chút không phục, nói mấy câu bằng tiếng nước Phiên, nội dung là hỏi Tiểu Tà từ đâu đến.

Tiểu Tà nghe không hiểu, liếc mắt nhìn Hắc y thiếu nữ như cầu cứu, nhưng Hắc y thiếu nữ vẫn đứng lặng thinh, không nói.

Tiểu Tà cực chẳng đã phải khỏa tay lia lịa, ý muốn tỏ cho hoàng hậu biết hẳn không muốn làm vua.

Hoàng hậu thấy hẳn ra dấu như thế, tưởng hẳn muốn nói hẳn không phải là người của thế gian.

Tiểu Tà lại tưởng hoàng hậu chưa hiểu, tiếp tục đưa tay chỉ vào ngực mình, rồi chỉ ra hướng xa xa, hai ngón tay đưa ra giả cách hai chân muốn đi về Trung Nguyên.

Hoàng hậu thấy hẳn chỉ lên không trung, thì tưởng là Tiểu Tà từ trên trời xuống. Sau lại thấy sợi dây đỏ buộc thắt ngang lưng nghĩ bụng đêm qua sợi dây này đã làm phép sơn băng địa chấn, nên có chút tin tưởng, cúi đầu xuống, nói:

– Đêm qua núi sập do thần linh làm ra?

Tiểu Tà thấy sắc mặt hoàng hậu nghiêm trọng, thầm nghĩ:

– “Đương nhiên phải về Trung Nguyên rồi”.

Liền lấy tay chỉ vào người, rồi dùng hai ngón tay chấm chấm trên bàn.

Hoàng hậu tưởng rằng hấn thừa nhận là hấn đã làm cho sơn băng địa chấn nên cúi đầu khâm phục.

Hắc y thiếu nữ bụm miệng cười, nhỏ tiếng nói với Tiểu Tà:

– Không biết thì đừng trả lời! Không muốn làm thần thì bản thân đừng thừa nhận là biết phép màu. Giờ này làm sao mà chinh phục bá tánh đây?

Lúc này hoàng hậu đã để ý đến Hắc y thiếu nữ.

Tiểu Tà cảm giác không ổn, quay nhìn Hắc y thiếu nữ, nói:

– Chính cô nương đã gây ra chuyện khó khăn này.

Hoàng hậu thấy hai người có vẻ thâm tình liền dùng tiếng nước Phiên hỏi:

– Người hiểu tiếng nói địa phương sao?

Hắc y thiếu nữ lắc đầu. Tiểu Tà âm thầm nghĩ:

– “Lắc đầu cái gì? Cô tưởng ra dấu hiệu như vậy là hoàng hậu không suy diễn được sao? Nếu ta tiếp tục lắc đầu tức là đã chứng minh cô ta và mình là đồng bọn. Ta muốn gật đầu”.

Tiểu Tà gật đầu lia lịa.

Hoàng hậu thấy hai người khác ý kiến nên không còn nghi ngờ là Hắc y thiếu nữ đang chỉ điểm cho Tiểu Tà nữa, hỏi tiếp:

– Ngài thật là thần Đa Đảo sao?

Tiểu Tà tưởng hoàng hậu đã biết là ý bản thân phải trở về Trung Nguyên nên liên tục gật đầu.

“Đa Đảo“. Hai tiếng này rất quen thuộc với Tiểu Tà, nên vừa gật đầu vừa khoa tay biểu thị cương quyết không muốn làm.

Dân chúng nhìn Tiểu Tà có vẻ thần bí, lại nghe hoàng hậu nói, bỗng kích động la lên:

– Đa Đảo! Đa Đảo!

Tiểu Tà lại nghĩ là họ phản đối, nên vung tay nói:

– Cứ kêu đi! Kêu cỡ nào ta cũng không làm. Chỉ cần hoàng hậu không quỳ xuống, các người làm gì được ta?

Hấn quơ tay thì dân chúng lại càng kích động, dân chúng càng kích động thì Tiểu Tà càng quơ tay, làm chấn động cả hoàng cung.

Hoàng hậu thấy bá tánh như vậy biết đại thể đã mất, âm thầm quỳ xuống.

Tiểu Tà thấy vậy giật mình:

– Không phải tôi đã giải thích rồi sao? Tại sao bà lại quỳ?

Tiểu Tà tay phải quơ một cái, một đạo âm phong đã đỡ hoàng hậu đứng dậy, nói:

– Tại sao lại quỳ như vậy? Tôi không làm thần Đa Đảo.

Hoàng hậu cảm giác bất ngờ, nhất thời đứng sững sờ, im lặng.

Dân chúng thấy hoàng hậu bỗng nhiên đứng dậy có ý sỉ nhục lòng sùng kính thần Đa Đảo của họ, lập tức xông lên, định giết chết hoàng hậu.

Hai tên La Sát hòa thượng vội chạy tới nắm vai hoàng hậu đè xuống.

– Không được.

Tiểu Tà quơ tay, một luồng âm phong đỡ ngay hoàng hậu đứng dậy.

Cứ như vậy, một lên một xuống, hoàng hậu không chịu nổi đau đớn, buột lời than thở.

Tiểu Tà thấy hoàn cảnh như vậy rất bất nhẫn, nhanh chóng quay qua Hắc y thiếu nữ, hỏi:

– Cô nương mau nói cho họ biết tôi không muốn làm thần Đa Đảo?

Hắc y thiếu nữ nhất thời không dám nói bậy vì nàng là tỳ nữ, vả lại trường hợp này rất quan trọng, không thể liều lĩnh.

Tiểu Tà tức giận chạy đến nắm cổ Hắc y thiếu nữ, nói:

– Hãy nói mau! Nói tôi là người Trung Nguyên, tóm tắt không làm thần Đa Đảo và cũng không phải thần Đa Đảo.

Hắc y thiếu nữ bị bắt buộc, bất đắc dĩ phải mở miệng:

– Đã không kịp rồi! Hoàng hậu đã quỳ rồi, nếu anh không chấp nhận sẽ làm cho hoàng hậu mất mặt.

Tiểu Tà lúng túng:

– Như vậy tìm cách nào kéo giãn tình thế ra một chút có được không?

Hắc y thiếu nữ nói:

– Không có vấn đề thư giãn, chính anh đã làm cho Ky Mộc Sơn qua một đêm trở thành sơn băng địa chấn thì còn nói ai tin nếu không là thần Đa Đảo?

Tiểu Tà nói:

– Cô phải nói là tôi bị dây “Thất Thiên Thằng” trói buộc nên bất đắc dĩ mới trở thành thần Đa Đảo. Còn nữa... Tôi mười mấy ngày chưa tắm, phải có thời gian cho tôi tắm rửa đã. Nếu làm thần Đa Đảo ngay bây giờ thật mất vệ sinh à!

Hắc y thiếu nữ nói:

– Được! Tôi dạy anh nói.

– Cũng được.

Hắc y thiếu nữ nhanh chóng dùng tiếng địa phương rất gọn gàng dạy Tiểu Tà.

Tiểu Tà bắt chước Hắc y thiếu nữ nói được vài câu.

Dân chúng hưởng ứng reo to.

Tiểu Tà không hiểu ý, quay hỏi Hắc y thiếu nữ:

– Tôi nói một câu, cô dịch lại tiếng địa phương một câu chứ?

Hắc y thiếu nữ nói:

– Hình như họ đã hiểu được ý anh rồi. Có hy vọng kéo giãn tình thế.

Tiểu Tà một lần nữa chiều theo lời của Hắc y thiếu nữ nói lại, đại ý: Ta phải tĩnh tâm bảy ngày mới cứu độ dân chúng. Đó là ý chí của ta, không ai được vi phạm, nếu không sẽ bị trời đánh.

Nhất thời không ai dám mạo phạm ý chỉ của thần, từ từ lui gót.

Tiểu Tà thấy tình thế đã biến đổi, cười nói:

– Đa Đảo Dương Tiểu Tà!

Dân chúng nghe tiếng Tiểu Tà bỗng những

o O o